

ZÁKON SMEČKY

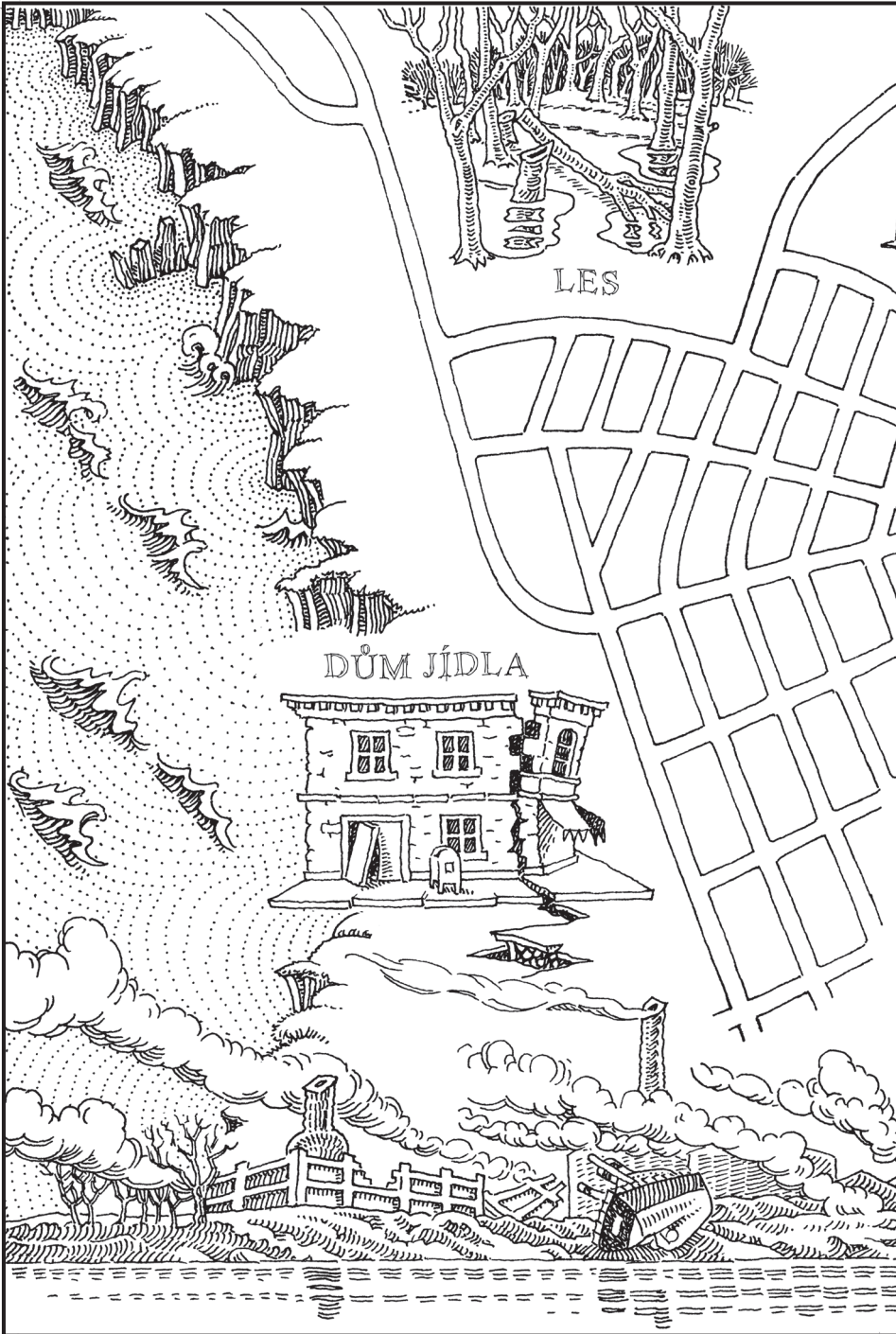
MRTVÉ MĚSTO

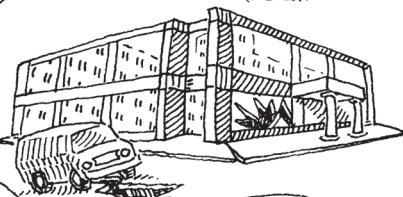
Erin Hunterová

ALBATROS

OBCHODNÍ
CENTRUM

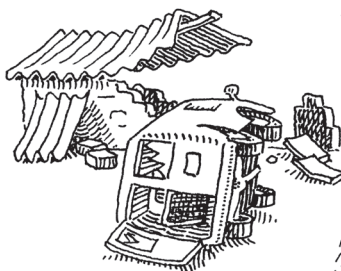

ZNIČENÉ DOMY

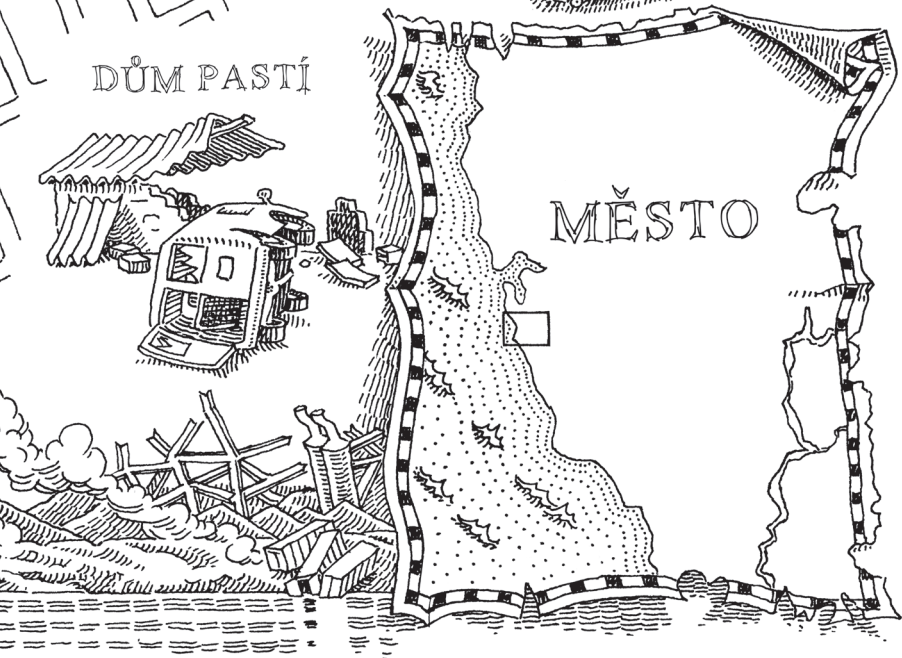
DLOUHÝCH
PACEK

DŮM PASTÍ

MĚSTO

ZÁKON SMEČKY

MRTVÉ MĚSTO

Erin Hunterová

ALBATROS

Přeložila Mirka Kopicová

Copyright © 2012 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Mirka Kopicová, 2014

Jacket art © Julia Green, 2012

ISBN 978-80-00-03462-1

*Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové
Pro Lucy Philipovou*

ÚVOD

Ňaf se protáhl, zív a maličko nadšeně zakňoural. Ostatní štěňata v pelišku se k němu tiskla jako jeden velký hřejivý propletenec, všude samá tlapka a čenich a tlukot malých srdíček. Pískle se lopotila přes něj a štouchla ho tlapkou do oka; Ňaf zavrtěl hlavou a překulil se, takže spadla. Rozhořčeně vypískla a on jí olízl čumáček, aby jí dal najevo, že jí nic nevyčítá.

Jejich psí maminka nad nimi stála a čenichem je rovnala vedle sebe, jazykem jim čistila tváře a obešla kolem štěňat své obvyklé kolečko, než se kolem nich stočila a chystala se ke spaní.

„Probud' se, Ňafe! Maminka nám bude vyprávět příběh.“ To byla zase Pískle, panovačná a komandující jako vždycky. Jejich maminka jí láskyplně olízala čumák a ztlumila tak její kňučení.

„Chtěli byste slyšet o Psím běsnění?“ Ňafovi nadšením přeběhl mráz po zádech a dychtivě zakňoural: „Ano!“

„Už zase?“ skuhrala Pískle.

Jenže ostatní se hrnuli přes ni a její námitky zanikly v jejich nadšeném souhlasu: „Ano, mamííí! O Psím běsnění!“

Jejich matka se uvelebila kolem malých tělíček a bušila ocasem o zem. Její hlas zněl najednou hlouběji a zvážněla: „Tohle je příběh Bleska, nejrychlejšího z psích válečníků. Nebeští psi ho hlídali a ochraňovali... Ale Zeměpsice na Bleska žárlila. Myslela si, že Blesk už žije příliš dlouho a že je načase, aby zemřel, a ona si mohla vzít jeho životní sílu. Jenomže Blesk byl tak rychlý, že dokázal utéct hrozivému Vrčení Zeměpsice – dokázal uniknout i smrti samotné!“

„Já bych chtěl být jako Blesk,“ zamumlal ospale Křikloun. „Dokázal bych běhat tak rychle; vsadím se, že ano.“

„Pšt!“ ozvala se Pískle a přimáčkla mu na čumáček svou zlatavou chlupatou tlapku. Ňaf věděl, že i když původně protestovala, příběh ji zaujal stejně jako ostatní.

„A pak nadešla první velká bitva,“ pokračovala jejich matka tlumeným hlasem. „Hrozivé Psí běsnění, kdy všichni psi celého světa bojovali o to, kdo bude vládnout územím. Vypráví se o těch hrozných dnech spousty příběhů a v té bitvě vyvstalo mnoho bojovníků a mnoho jich bylo ztraceno.“

„Konečně,“ pomyslela si Zeměpsice, „konečně bude Bleskova životní síla uvolněna a ona si vezme jeho tělo, jak bylo jejím právem. Jenomže Blesk byl mazaný a byl si jistý, že se svou rychlostí i tentokrát vyhne smrti, a tak na něj Zeměpsice nastražila past.“

Ňufinka připlácla uši k hlavě: „To je tak ošklivý!“

Jejich matka si ji k sobě přitulila čenichem. „Ne, není, Ňufinko. Zeměpsice měla právo Bleska chtít. Takhle by to mělo být vždycky. Když zemřel váš otec, jeho tělo také nakrmilo zemi.“

Štěňata náhle zvážněla a tiše naslouchala.

„Blesk se snažil Psímu běsnění uniknout. Utíkal mezi bojujícími psi tak rychle, že ho žádný z nich neviděl a nemohli ho rozrhat

svými zuby a rozsápat drápy. Už byl téměř volný, téměř utekl, když Zeměpsice seslala Velké zavřčení, aby před ním otevřelo zemi.“

Ačkoli už ten příběh slyšel mockrát, Ňaf zatajil dech, přitiskl se blíž ke svým sourozencům a představoval si, že tentokrát Blesk padne a pohltí ho obrovská trhlina v zemi...

„Blesk viděl, jak se země před ním otevírá, aby ho spolkla, ale běžel tak rychle, že nedokázal zastavit. Báł se, že už ho Zeměpsice nakonec dostala. Ale Nebeští psi Bleska milovali.

„Právě ve chvíli, když se Blesk začínal řítit do hlubiny, kde ho čekala smrt, Nebeští psi seslali silný větrný vír, který Bleska v pádu zachytil a vynesl ho až na oblohu. A tam zůstává, s Nebeskými psy, až do dnešního dne.“

Štěňata se k ní přitiskla a zvedly k ní oči.

„A bude tam pořád?“ zeptal se Křikloun.

„Pořád. Až uvidíte, jak se na nebi zableskne, když vyjí Nebeští psi, tak to je Blesk, který seběhl k zemi a škádlí Zeměpsici, protože ví, že ho nikdy nechytí.“ Olízla Ňafovi ospalou tvář. Už skoro nedokázal udržet oči otevřené. „Slyšela jsem, jak psi říkají, že jednoho dne bude další velká bitva, až nějaký pes vzbudí nevoli Zeměpsice. A pak bude opět bojovat pes proti psu, povstanou velcí hrdinové a padnou. Znovu nadejde Psí běsnění.“

Křikloun si dlouze zívł a už skoro padal únavou. „Ale to bude až za dlouho, vid?“

„No, to se neví. Může to přijít brzy; anebo také ne. Musíme pořád sledovat znamení. Říkají, že až bude svět rozbitý a převrácený naruby, nadejde Psí běsnění a my budeme znovu muset bojovat o přežití.“

Ňafovi klesla víčka. Hrozně rád usínal při matčiných příbězích.

Věděl, že takové to bude vždycky: její hlas, který se vzdaloval, jak ho spolu s jeho sourozenci zmáhal spánek. Jejich matka se kolem nich starostlivě schoulila a poslední, co Ňaf slyšel, byl závěr příběhu. Pokaždé to končovalo stejně... „Mějte se na pozoru, maličcí. Dávejte pozor, jestli se neblíží Psi běsnění...“

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko se vylekaně probudil a strach ho mrazil až v kostech a v kožichu. Vyskočil na nohy a zavrčel.

Na okamžik si myslel, že je zase maličký, že je v bezpečí a pod ochranou své štěněcí smečky, ale ten konejšivý sen už zmizel. Vzduch se chvěl přicházející hrozbou a Štístka brněla kůže. Kdyby tak viděl, co to přichází, mohl by se tomu postavit a zastrašit to svým pohledem – jenže ta příšera byla neviditelná, neměla žádný pach. Hrůzou zakňučel. Tohle nebyla žádná pohádka na dobrou noc: Tenhle strach byl *skutečný*. Jeho nutkání utéct bylo téměř nesnesitelné; ale mohl jen zděšeně šmátrat, škrábat a vrčet kolem sebe. Nebylo kam jít: Drátěná klec ho svírala ze všech stran. Bolel ho čenich, když se ho snažil prostrčit mezerou mezi dráty; a když ustoupil dozadu a zavrčel, stejný drát se mu zaryl do boku. Ostatní byli nedaleko... známá těla, známé pachy. Další psi byli na tomhle hrozném místě uvěznění stejně jako on. Štístko zvedl hlavu a štěkal a štěkal vysokým zoufalým hlasem, ale bylo jasné, že mu žádný pes nemůže pomoci. Jeho hlas zanikal v zoufalém sborovém štěkotu. Všichni byli *v pasti*.

Zmocnila se ho panika. Usilovně šmátral drápy po hliněné podlaze, ačkoli věděl, že je to beznadějně. Cítil mladou fenu ve vedlejší kleci, přátelský uklidňující pach, který teď překrývala nahořklá pachučí nebezpečí a strachu. Ostře zaštekal a přitiskl se blíž k ní. Cítil chvění jejích svalů – ale pořád je od sebe dělily dráty.

„Hvězdo? Hvězdo, něco se blíží. Něco zlého!“

„Ano, já to cítím! Co se děje?“

Dlouhé packy – kde jen jsou? Dlouhé packy je držely v zajetí v tomhle Domě pastí, ale vždycky se zdálo, že se o psy starají. Nosili jim jídlo a vodu, podestýlali lůžko, uklízeli nepořádek...

Jistě pro ně už dlouhé packy přijdou. Ostatní štekali a vyli jako jeden pes, a Štístko přidal svůj hlas k ostatním.

Dlouhé packy! Dlouhé packy, už se to BLÍŽÍ...

Něco se pod ním pohnulo a jeho klec se zatřásla. V náhlém hroživém tichu se Štístko přikrčil a ztuhl hrůzou.

A pak všude kolem a nad ním vypukl chaos.

Neviditelná příšera byla tady... a pustila se svými packami přímo do Domu pastí.

Štístka to odhodilo na pletivo a svět se nadzvedl a naklonil. Na pár mučivých okamžiků nevěděl, kde je nahoře a kde je dole. Ta příšera s ním metala kotrmelce a ohlušila ho kraválem padajících balvanů a tříštícího se čirého kamene. Zrak mu potemněl a oslepila ho oblaka zvířené špíny. Kňučení a vytí vyděšených psů měl plnou hlavu. Velký kus padající zdi narazil do pletiva těsně před jeho čumákem, až Štístko uskočil. Snaží se si ho snad Zeměpsice vzít?

A pak, stejně náhle, jako se příšera objevila, zase zmizela. Spadla ještě jedna zeď a zvedl se dusivý oblak prachu. Zaskřípěly trhající se dráty, jeho klec se zakymácela a zřítela se k zemi.

Nastalo ticho. Rozlínul se vlhký kovový pach.

Krev! Pomyslel si Štístko. *Smrt ...*

Břícho mu opět sevřel panický strach. Ležel na boku, přimáčknutý pomačkaným pletivem, a kopal svýma silnýma nohama ve snaze se narovnat. Klec rachotila a houpala se, ale nedokázal se zvednout. *Ne!* Pomyslel si. *Jsem v pasti!*

„Štístko! Štístko, jsi v pořádku?“

„Hvězdo? Kdepak jsi?“

Její protáhlý obličej se přitiskl k tomu jeho přes pomačkané pletivo. „Dveře mé klece – rozlétly se, když spadla na zem! Myslela jsem, že jsem mrtvá. Štístko, já jsem volná – ale ty –“

„Pomoz mi, Hvězdo!“

Slabé naříkání ostatních ustalo. Znamenalo to snad, že ostatní psi jsou... ? Ne. Štístko na to vůbec nechtěl pomyslet. Zavyl, jen aby přerušil to ticho.

„Myslím, že dokážu klec roztáhnout,“ řekla Hvězda. „Tvoje dveře jsou taky uvolněné. Popadla pletivo do zubů a zatahala.“

Štístko se snažil uklidnit. Chtěl se jen vrhat proti kleci, dokud se nerozbije. Kopal rozčileně zadníma nohama, natahoval krk a chňapal po pletivu. Hvězda postupně roztahovala klec a tlapy jí chvílemi klouzaly po napadaných kamenech.

„Tak. Už je to volnější. Počkej, než to ještě trochu –“

Ale Štístko už čekat nedokázal. Na horním konci byly dveře klece utržené a on se kroutil, až se k nim dostal zuby a drápy. Vecpal packu do mezery a silně zatáhl.

Drát se skřípěním povolil a Štístko ucítil v polštářku tlapy ostrou bolest – ale dveře teď visely nakřivo. Vrtěl se a svíjel, až nakonec vyklouzl ven a postavil se zpříma.

Ocas měl stažený mezi nohama a chvěl se po celém těle. Zírali s Hvězdou na tu pohromu a zmatek kolem nich. Všude byly rozbité klece – a rozbitá těla. Poblíž ležel na zemi malý psík s hladkou srstí, bez života, s netečnými očima. Pod tou poslední zdí, která spadla, se nic nehýbalo, ale mezi kameny vykukovala bezvládná tlapka. Do mem pastí už se šířil pach smrti.

Hvězda začala naříkat žalem. „Co to bylo? Co se *stalo*?“

„Já myslím –“ Štístkův hlas se třásl. Zkusil to znovu. „Že to bylo Zavrčení. Kdysi jsem – má matka mi vyprávěla příběhy o Zeměpsici a o Vrčenicích, která sesílá. Myslím, že ta příšera bylo takové Velké Zavrčení...“

„Musíme se odsud dostat pryč!“ Z Hvězdina hořekování zaznívala hrůza.

„Ano.“ Štístko pomalu ustupoval a vrtěl hlavou, aby setřásl pach smrti. Ale všude ho pronásledoval a držel se jeho chřípí.

Rozhlížel se zoufale kolem. V místech, kde zeď spadla na klece dalších psů, se rozbité kvádry sesypaly na hromadu a skrze cihlový prach a kouř prosvítalo jasné světlo.

„Tudy, Hvězdo, tam, kde se zhroutilo kamení. Pojd!“

Nepotřebovala nijak pobízet a přeskakovala po sutinách.

Štístko si byl vědom své zraněné tlapky a hledal si cestu mnohem opatrněji. Nervózně se rozhlížel, jestli kolem nejsou dlouhé packy. Jistě přijdou, když viděly tu zkázu? Nevrátí se, aby je zatáhly zpátky do Domu pastí?

Otřásl se a zrychlil krok, ale i když vyskočil za Hvězdou ven na ulici, po dlouhých packách nebylo nikde ani vidu.

Zmateně se zastavil a začenicnal. Ve vzduchu byl takový zvláštní pach...

„Měli bychom se dostat od Domu pastí pryč,“ řekl tiše Hvězdě. „Nevím, co se stalo, ale měli bychom utéct pro případ, že se dlouhé packy vrátí.“

Hvězda ostře zakňučela a svěsila hlavu. „Štístko, já myslím, že tu žádné dlouhé packy nezbyly.“

Šli pomalu a tiše. Štístko cítil v břiše narůstající pocit hrozby; tolik silnic a uliček, které znal, bylo zatarasených. Pokračoval ale vytrvale dál a čenichal cestu kolem rozbitých budov mezi spletítymi trhlina-
mi v zemi.

Bez ohledu na to, co si myslí Hvězda, Štístko si byl jistý, že se dlouhé packy brzy vrátí. A on chtěl být v tu chvíli už od zničeného Domu pastí co nejdál.

Nebe už začínalo tmavnout, když měl konečně pocit, že jsou dost daleko na to, aby si mohli odpočinout. A Štístko navíc cítil, že Hvězda už daleko nedorazí. Možná že závodní psi nezvládají dlouhá putování tak snadno jako rychlý běh. Ohlédl se zpátky směrem, odkud přišli. Na zemi se dloužily stíny a tmavé kouty začínaly vytvářet úkryty. Štístko se zachvěl – jaká další zvířata tam asi jsou, vyděšená a hladová?

Ale oba byli vyčerpaní z toho, jak unikli Velkému Zavrčení.

Hvězda už skoro ani nedokázala obejít své obvyklé kolečko před usnutím, klesla na zem, položila si hlavu na přední packy a zavřela utrápené oči. Štístko se přitiskl k jejímu boku, který mu poskytoval teplo a útěchu. *Zůstanu chvíli vzhůru*, pomyslel si, *Na stráží... ano ...*

* * *

S trhnutím se probudil, třásl se a srdce mu bušilo.

Prospal celé neslunce. Jeho sny byly plné vzdáleného rachotu Velkého Zavrčení a nekonečné řady dlouhých pacek, které před ním utíkaly, a hlučných klecí, které kvílely a troubily. Po žádných tu teď nebyla ani stopa. Město vypadalo opuštěné.

Hvězda ještě spala pod trnitým křoviskem a boky jejího elegantního těla se zlehka zdvihaly a klesaly s každým jejím dechem. Štístko se protáhl, aby se jeho tělo naplno probudilo.

Na Hvězdině hlubokém spánku bylo cosi uklidňujícího, ale on náhle potřeboval víc, než jen voňavé teplo jejího spícího těla; potřeboval, aby byla vzhůru a ve střehu. Lísal se ke Hvězdinu protáhlému obličejem a olizoval jí uši, až mu odpověděla šťastným tlumeným zavrčením. Vstala a na oplátku ho taky očenichala a olízla.

„Co ta tvá tlapka, Štístko?“

Při jejích slovech si okamžitě uvědomil, že ho pálí. Vzpomněl si na své zranění a očichával si polštářek tlapky. Měl tam ošklivou červenou rýhu, která pulzovala bolestí. Zlehka ji olizoval. Byla zavřená, ale jen tak tak, a on nechtěl, aby zase začala krváčet.

„Myslím, že je to lepší,“ prohlásil optimističtěji, než jak se cítil; a pak, když oba vylezli zpod hustých větví, klesl na myslí.

Silnice před nimi byla rozbitá, hodně nakloněná a rozpraskaná. Z dlouhé odhalené trubky pod rozbitou silnicí prýštila do výšky voda, až se ve vzduchu dělaly duhy. A nebylo to jen tady; ve svažujících se ulicích města, kam až Štístko dohlédl, odrážely světlo probouzejícího se Slunečního psa odlesky od zkrouceného kovu. Tam, kde si pamatoval, že bývaly zahrady, byla vodní plocha, a domy dlouhých pacek, které dřív vypadaly vysoké a nezničitelné, byly teď pomačkané a zhroucené, jako by do nich udeřila nějaká ob-

rovská pěst. Na vzdálené kvílení rozbitých hlučných klecí nikdo nereagoval.

„Velké Běsnění,“ šeptala Hvězda užasle a s obavami. „Podívej se, co udělalo.“

Štístko se zachvěl. „S dlouhými packami jsi měla pravdu. Bývaly jich tu spousty. A teď nevidím ani jednu.“ Naklonil uši a olízl jazykem vzduch: prach a zápach z podzemí. Žádné čerstvé pachy. „Ani hlučné klece se nehýbají.“

Štístko ukázal hlavou směrem k jedné z nich, převrácené na bok, s čumákem napůl zabořeným pod zřícenou zdí. Na kovovém zadku se jí leskla světla, ale nebylo slyšet žádné bručení a rachocení; vypadala mrtvá.

Hvězda vypadala vylekaně. „Vždycky jsem si říkala, na co to vlastně je. Jak že tomu říkáš?“

Štístko na ni pochybovačně pohlédl. Copak neví, co je hlučná klec?

„Hlučné klece. Víš – dlouhé packy je používají k přemísťování. Neumějí běhat tak rychle jako my.“

Nemohl uvěřit, že ona takovou základní věc o dlouhých packách neví. Měl špatný pocit z toho, že se s ní vydal na cestu. Hvězdina naivita jim moc neprospěje, když se snaží přežít.

Štístko znovu začenal do vzduchu. Z nového pachu města byl znepokojený. Byl v něm rozklad a přetrvávající závan smrti a nebezpečí. *Už to tu není cítit jako domov pro psy*, pomyslel si.

Došel pomalu až k místu, kde z rány v zemi stříkala voda. V místě, kde se zem propadla, vzniklo olejovité jezírko, jehož povrch se leskl duhovými barvami. Bylo divně cítit a to se Štístkovi nelíbilo, ale měl příliš velkou žízeň, než aby se o to staral, a tak dychtivě chlemtal

vodu a snažil se nevnímat si té nepříjemné chuti. Viděl vedle sebe ve vodě odraz Hvězdy, která také pila.

Byla první, kdo zvedl kapající čenich, a olízla si špičatou tlamu. „Je tu příliš ticho,“ zašeptala. „Musíme se dostat z tohoto města dlouhých pacek.“ Hvězda naježila srst. „Měli bychom odejít do kopců. Někam do divočiny.“

„Jsme tu v bezpečí stejně jako kdekoli jinde,“ odvětil Štístko. „Můžeme využít staré domy dlouhých pacek – možná najdeme jídlo. A je tu spousta skrýší, věř mi.“

„Spousta skrýší pro *jiné* věci,“ opáčila rozzlobeně. „Nelíbí se mi to.“

„Čeho by ses ty měla bát?“ Její nohy vypadaly tak dlouhé, že by mohla běhat vysokou travou, a postavu měla štíhlou a lehkou. „Vsa-
dím se, že běháš rychleji než kdokoli jiný!“

„Kolem rohů ne.“ Nervózně se rozhlížela do všech stran. „A ve městě je rohů spousta. Potřebuju prostor, abych se mohla rozběhnout. Jen tak můžu nabrat rychlost.“

Štístko se také rozhlížel kolem. Měla pravdu – kolem nich se tísnila spousta budov. Možná že má dobrý důvod být nabroušená. „Zkusme alespoň zůstat v pohybu. Některé z dlouhých pacek jsou možná ještě pořád poblíž, ať už je vidíme, nebo ne. Já se nechci vrátit do Domu pastí.“

„Ani já ne,“ přitakala Hvězda a ohrnula pysky, takže bylo vidět její silné bílé zuby. „Měli bychom se začít poohlížet po dalších psech. Potřebujeme dobrou silnou smečku!“

Štístko pochybovačně nakrčil čumák. Nebyl žádný smečkový pes. Nikdy nechápal, co by se mu mělo líbit na životě s velkou bandou psů, kteří jsou všichni jeden na druhém závislí a musejí poslouchat

vůdce smečky, alfu. On ničí pomoc nepotřeboval, a to poslední, o co stál, bylo, aby někdo potřeboval pomoc od něj. Už jen z myšlenky na to, že by se spoléhal na jiné psy, mu běhal mráz po zádech.

Hvězda zjevně takový pocit nemá, pomyslel si. Byla teď nadšená a chrllila ze sebe různé historky. „Moje smečka by se ti hrozně líbila! Běhali jsme spolu, lovili jsme společně, chytali králíky a honili krysy...“ Zatvářila se zasmušile a upřela toužebný pohled k okrajům zničeného města. „Pak přišly dlouhé packy a všechno pokazily.“

Štístko nemohl nezareagovat na smutek v jejím hlase.

„Co se stalo?“

Hvězda se otrásla. „Obklíčili nás. Bylo jich tak hrozně moc, všichni se stejnou hnědou srstí! Zůstali jsme spolu, proto jsme se ocitli v pasti, jenže“ – její vrčení zesílilo – „neopustili bychom ani jediného psa. To je zákon smečky. Drželi jsme při sobě, v dobrém i... zlém.“ Hvězda se odmlčela, v tmavých očích se jí objevil vzdálený pohled a nedokázala potlačit nešťastné zakňučení.

„Tvá smečka byla s tebou v Domě pastí,“ zašeptal soucitně Štístko.

„Ano.“ Náhle se zarazila. „Počkej, Štístko, musíme se tam vrátit!“

Vyrazil, aby ji předběhl, když se obrátila zpátky, a zastoupil jí cestu. „Ne, Hvězdo!“

„My tam *musíme!*“ Štístkovi podkluzovaly tlapky, jak se rychle hrabal stranou, aby kolem něj nemohla proklouznout. „Jsou to mí druhowé ze smečky. Nemůžu je opustit, dokud nezjistím, co se s nimi stalo! Jestli někdo z nich není ještě –“

„Ne, Hvězdo!“ vyštěkl Štístko. „Vidělas, jak to tam vypadalo!“

„Ale Možná že jsme přehlédli –“

„*Hvězdo.*“ Zkusil jemnější tón a váhavě jí olízl nešťastnou tvář. „Je to tam všechno rozbité. Všichni jsou mrtví, odešli k Zeměpsici.“

A my se tu nemůžeme zdržovat – dlouhé packy by se mohly vrátit...“

To ji, zdá se, přesvědčilo. Hvězda se ještě jednou ohlédla přes rameno a znovu se obrátila pryč. Hluboce si vzdychla a kráčela dál.

Štístko se snažil nedat najevo, jak se mu ulevilo. Šel těsně vedle ní a při každém druhém kroku se jejich boky o sebe otřely.

„Měl jsi taky v Domě pastí přátele?“ zeptala se Hvězda.

„Já?“ pronesl Štístko zvesela a snažil se jí zvednout náladu. „Ne, díky. Já jsem samotářský pes.“

Hvězda na něj vrhla podivný pohled. „Nic takového neexistuje. Každý pes potřebuje smečku!“

„Já ne. Mně se *líbí* být sám. Teda, jsem si jistý, že pro některé psy je smečka to nejlepší,“ dodal rychle, aby se nějak nedotkl jejích citů, „ale já jsem žil sám, co jsem opustil svou štěněčí smečku.“ Neodpustil si, aby hrdě nevztyčil hlavu. „Dokážu se o sebe postarat. Pro psa není lepší místo, než je město. Ukážu ti to! Dá se tu najít jídlo a teplé skuliny na spaní, a úkryt před deštěm –“

Ale je to vůbec ještě pravda?

Na chvíli zaváhal a přelétl pohledem rozbité ulice, zřícené zdi a roztráštěné číre kamení, naklánějící se silnice a opuštěné hlučné klece. *Tady není bezpečno*, pomyslel si Štístko. *Musíme se odsud dostat, jak nejdříve to půjde.*

S Hvězdou ale o své obavě mluvit nehodlal, ne když už je tak dost zneklidněná. Kdyby ji tak mohl nějak rozptýlit – *Tamble!*

Štístko nadšeně zaštěkal. Zahnuli za roh a přímo na silnici byly další trosky. Štístko začenichal – *jídlo!*

Dal se do běhu a nadšeně vyskočil na bok obrovské převrácené kovové krabice. Viděl, jak do takových nádob dlouhé packy odhazují

věci, které nechtěly, a pak je vždycky zavřely, takže si Štístko nikdy nemohl na tom odmítnutém jídle pochutnat. Jenže teď ležela bedna na boku a její napůl shnilý obsah byl rozsypaný po zemi. Mezi hromadami poskakovaly černé vrány a dloubaly do nich zobáky.

Štístko zvedl hlavu a zaštěkal, jak nejhlasitěji uměl. Vrány poděšeně zakrákaly a poodlétly.

„Tak pojď!“ křikl a vyskočil na páchnoucí hromadu. Hvězda ho s radostným štěkotem následovala.

Jak se Štístko probíral čenicem v kupě zbytků, zaslechl tlumené třepotání křídel a vrány se znovu slétly.

Vyrazil a chňapl čelistmi po rozhořčeně vypadajícím ptáku, který okamžitě vzlétl do vzduchu a prudce mával křídly. Štístko za odlétající vránou ještě naposledy zavrčel, když dopadl na zem a packy se mu smekaly po špíně. Okamžitě ucítil prudkou bolest ve své zraněné tlapce. Bylo to, jako by se mu tesáky nějakého ukrutně zlého psa zakously hluboko do nohy. Nedokázal zadržet žalostné zakňučení.

Hvězda se vrhla mezi vrány a odehnala je pryč, zatímco se Štístko posadil a olizoval tlapku, aby přestala bolet. Dychtivě čenichal ve vzduchu a užíval si pach vycházející z hromad vyhozených věcí rozházených po zemi. Začínal se znovu cítit spokojeně, a rozptýlilo ho to od bolesti.

Šťastná nálada jim chvíli vydržela, než Štístko a Hvězda vyčenichali lahůdky, které po vranách zbyly. Hvězda vytáhla z papírového kyblíku kuřecí kosti a Štístko našel kůrku chleba, ale moc toho neobjevili, zvláště potom, jak byli vyhladovělí.

„V tomhle městě umřeme hladem,“ naříkala Hvězda a olizovala prázdnou krabičku, ve které dřív bylo nějaké jídlo. Přidržela si ji tlapkou a strčila čumák dovnitř.

„Slibuju, že ne. Není to všechno jen o vybírání odpadků.“ Štítko-
vu mysl zaplavil obraz místa, kam dřív chodíval. Láskyplně Hvězdu
postrčil. „Vezmu tě někam, kde se najíme jako vodítkoví psi.“

Hvězda nastražila uši. „Opravdu?“

„Opravdu. Tohle místo změní tvůj názor na města.“

Štítko klusal sebestě po silnici a už se mu sbíhaly sliny při vidině
jídla. Hvězda byla hned za ním. Bylo zvláštní, jak šťastný byl v její
společnosti, jak moc se mu líbilo, že jí může pomáhat. Většinou by
už byl touhle dobou netrpělivý, aby byl zase sám, jenže... teď nebyl.

Možná že Velké zavrčení změnilo víc než jen tohle město.

KAPITOLA DRUHÁ

Jak procházeli opuštěnými ulicemi, Hvězda se držela blízko Štístka.

Čekal, že touhle dobou už uvidí nějaké další psy a rozhodně pár dlouhých pacek. Ale město bylo prázdné a až podezřele tiché. Ale-
sponž že našli pár vyčpělých pachových značek; to ho uklidňovalo. Zastavil se, aby očenichal převrácenou lavičku, kterou označkoval nějaký hlídací pes.

„Nemůžou být daleko,“ přerušila jeho myšlenky Hvězda. Sehnula čenich ke značce a zvedla uši. „Tohle je silný vzkaz. A jsou tu další! Ty je necítíš?“

Štístkovi se zježila srst na zádech: Proč jen je Hvězda tak odhodlaná najít smečku? Copak jí jeho společnost nestačí?

„Tihle psi jsou už určitě dávno pryč,“ řekl a ustoupil od lavičky. „Hned tak je nedoženeme.“

Hvězda zvedla čenich do vzduchu. „*Mně* ten pach připadá blízký.“

„Jenomže tohle je tak silně cítit jen proto, že to bylo jejich území. Značkovali si ho opakovaně. Říkám ti, Hvězdo, že už jsou daleko. Zachytil jsem jejich pach v dálce.“

„Vážně?“ ozvala se Hvězda nejistě. „Ale *já* bych je dohonit mohla. Já dohoním *cokoliv*.“

Proč ji prostě nenechám? přemítal Štístko. *Jestli se tak zoufale snaží najít si nějakou smečku, měl bych jí prostě říct, ať utíká pryč, jak nejrychleji může.* Místo toho ale zjistil, že varovně zavrčel. „Ne, Hvězdo, to nemůžeš. Chci říct, *neměla bys*,“ dodal rychle, když se naježila. „Neznáš to ve městě; mohla by ses ztratit.“

Hvězda rozčileně pohodila čenichem, a rozhněvaně zaštěkala. „Proč se tohle stalo, Štístko? Předtím jsem se měla skvěle. Moje *Smečka* byla skvělá! Byli jsme venku ve volné krajině tak šťastní, a nic zlého jsme dlouhým packám nedělali. Kdyby nás jen nechali být, kdyby nás nezavřeli do toho hrozného Domu pastí –“

Zkroušeně se odmlčela a Štístko se posadil vedle ní a přál si, aby připadl na něco, čím by ji mohl utěšit. Jenže nebyl zvyklý mít odpovědnost za jiného psa. Už teď ho z toho bolelo u srdce, a bez té bolesti by se byl rád obešel.

Otevřel čelisti a chystal se ji ještě přemlouvav, ale zmlkl a zíral na tlupu zuřivých, rozlíceně vypadajících tvorů, kteří se se skučením a vytím vřítily do ulice před nimi.

Štístko cítil, jak se ho zmocňuje strach a hřbet mu ztuhl.

Nejdřív si myslel, že ta svářící se klubka chlupů a zubů jsou ostré drápky, ale pak si uvědomil, že jsou jiní – o hodně jiní. Tahle zvířata byla kulatá, s huňatým ocasem – a nesýčela. Psi to nebyli, ani obrovské krysy. Štístko vyplašeně zakňučel, ale tvorové nereagovali – byli příliš zabraní do hašteření se nad mršinou, která byla už tak roztrhaná, že nedokázal poznat, co to bylo.

Hvězda stála ostražitě vedle něho, s pohledem upřeným na ta zvířata.

Po chvíli mu přitiskla čumák ke krku. „Neboj se; ti nám neublíží.“

„Jsi si jistá?“ zeptal se Štístko. Zahlédl tvář jednoho z nich, zlověstnou černou masku, která vypadala, jako by byla plná zákeřných zoubků.

„To jsou mývalové,“ odvětila Hvězda. „Budeme v pohodě, když se jim vyhneme zdálky. Snaž se vypadat, jako že se o ně moc nezajímáš, a oni se nebudou cítit ohroženě. Vsadím se, že jsou stejně hladoví jako my.“

Štístko odcházel za Hvězdou na protější chodník. Cestou vrhla na mývaly rázný nasupený pohled. Štístko se přidal a cítil, jak se mu úzkostí ježí srst.

Nejsme jediní, kdo se snaží naplnit si břicho, uvědomil si. Když je všechno vyvrácené ze země a leží v troskách, možnost přijít snadno k jídlu už patří minulosti. Tohle je otázka přežití. Zrychlil a snažil se, aby byli od mývalů co nejdál.

O pár ulic dál Štístko ucítil ve vzduchu povědomou chuť a radostně zaštěkal. To byla ta ulička, kterou hledal! Uběhl pár kroků a pak se posadil a podrbal se zadní packou za uchem. Užíval si tu chvíli a těšil se, jakou bude mít Hvězda radost.

Příjemná vůně jídla byla čím dál silnější. Tady konečně může zaručit, že se najedí.

„Tak pojď!“ zaňafal. „Slibuju, že toho nebudeš litovat.“

Došla pomalu k němu a tázavě vztyčila hlavu. „Co je to za místo?“

Kývl hlavou směrem k tabulkám čírého kamene. Byly tam dlouhé trubky. Vždycky vydechovaly do vzduchu páru, která voněla po kuřatech – ale dneska ne. Přesto to ale bylo to správné místo.

Nadšeně se zatočil párkrát dokolečka a rychle vrtěl ocasem.

„Tohle je Dům jídla. Tady dlouhé packy dávají jídlo jiným dlouhým packám!“

„Jenže my nejsme dlouhé packy,“ namítla. „Kdo dá jídlo nám?“

„Sleduj.“ Štístko rošťácky vyskočil, proběhl kolem převrácených popelnic a hromádky suti. Snažil se nemyslet na to, jak je tu všechno rozbité, ani na to, že cestou v ulicích neviděli ani jedinou dlouhou packu. „Uděláme to, co dělává Starý Hunter. On je na to expert!“

Hvězda rozjasnila tvář. „Starý Hunter? To je tvůj kamarád ze smečky?“

„Říkal jsem ti, že žádnou smečku nemám. Starý Hunter je jen *přítelem*. Dokonce i psi samotáři si mohou najít přátele, se kterými loví, víš! Dívej se. A dělej to, co já...“

Byl to snadný způsob, jak přijít k jídlu, a dal se pochytit během chvílky – Štístko měl radost, že může Hvězdu něco naučit.

Posadil se na zadek, naklonil hlavu a nechal jazyk viset ven z tlamy.

Hvězda ho pomalu obešla a prohlížela si jeho pózu. Napřímila hlavu. „Tomu nerozumím,“ zakňučela.

„Prostě mi důvěřuj,“ zavrčel tiše Štístko.

Hvězda znovu zakňučela, pak se obrátila, posadila se vedle Štístka a snažila se ho napodobit

„To je ono!“ zaštekál Štístko. „Tak, a jedno ucho zvedni trochu výš. Takhle, vidíš? A přátelský výraz tlamy – tvař se hladově, ale optimisticky! Přesně tak!“

Štístko zavrčel ocasem a láskyplně do Hvězdy strčil čenichem. Pak obrátil svou pozornost ke dveřím Domu jídla a čekal. Nějaká dlouhá packa si jich brzy všimne. Uběhlo ještě několik dlouhých chvil a Štístko vrtěl ocasem čím dál pomaleji, až ho položil do prachu.

Dveře zůstaly rezolutně zavřené, tak k nim Štístko došel a zaškrabal na ně. Žádná odpověď. Potichu uctivě zakňučel.

„Jak dlouho máme zůstat takhle? Je to trochu – nedůstojné,“ ozvala se s námitkou Hvězda. Olízla si tlamu a znovu nechala jazyk viset ven.

„To nechápu...“ Štístko zahanbeně svěsil ocas. Kde byl jeho přítel s dlouhými packami? *On* přeci určitě před Velkým zavrčením neutekl. Štístko znovu zaškrabal na dveře, ale pořád se nic neozývalo.

Hvězda znovu zvedla čenich do vzduchu. „Myslím, že to nefunguje.“

„Asi mají dlouhé packy moc práce, tím to bude,“ zamumlal Štístko. „Tohle je pro ně důležité místo. Neodešly by *jen tak*.“ Snažil se nevšímat si toho, jak úzkostlivě zvýšil hlas. Obešel opatrně pár dalších košů a krabic na zkažené jídlo a prodral se k bočním dveřím. Stoupl si na zadní, opřel se packami o dřevo a ucítil, jak se skřípěním povolilo.

„Koukni! Dům jídla je rozbitý.“ Zatahal za dveře vyvrácené v panelech svými tesáky. „Proto mají dlouhé packy moc práce a nemohou přijít. Pojd!“

Pachy z Domu jídla byly nejspíš dost lákavé na to, aby přiměly Hvězdu odložit obavy, protože mu pomohla strkat čumákem do rozbitých dveří a tahat za ně, až praskly. Štístko se protáhl dovnitř první a bušil ocasem, natěšený na skvělé jídlo.

Zpomalil a rozhlížel se nalevo i napravo. Tahle místnost pro něj byla neznámá, ještě ji nikdy neviděl, a podél stěn stály obrovské kovové skříně. Byly hladké, lesklé a vysoké a vypadaly jako dlouhé žížaly. Štístko věděl, že takové krabice obvykle vrní neviditelnou energii dlouhých pacek. Teď ale nic nevrnělo. Nad ním kapala voda z propadlé střechy a ve zdech byly široké trhliny.

Velké ocelové krabice odrážely rozmazaný obraz Štístka a Hvězdy. Zachvěl se, když viděl, jak jsou jejich obličejy zkreslené. Pach jídla byl teď silný, ale starý a Štístko pocítil osten nejistoty.

„Tohle se mi nelíbí,“ řekla tiše Hvězda.

Štístko souhlasně zakňučel. „Takové to tu normálně nebývá. Ale mělo by to být v pořádku. Nejspíš to jsou jen nějaké škody po Velkém zavrčení.“ Štístko se váhavě prodíral sutinami a nepořádkem. Hvězda ho sledovala a nejistě krčila čumák. „Netvař se tak,“ řekl jí. „Pojď!“

Zvedala vysoko své štíhlé tlapky, když obcházela střepy rozbitého čírého kamene, které ležely po celé podlaze.

Byly tam další dveře, ale ty šly otevřít snadno – skoro až příliš snadno, protože se divoce rozhoupaly tam a zpátky a téměř praštily Hvězdu do pátravě těkajícího čenichu, až uskočila. Když zase nastal klid, Štístko začenichal.

Tady, v místnosti za tou s kovovými krabicemi, byl zmatek ještě větší; věci dlouhých pacek ležely naházené na hromadě, sedací krabice byly rozbité a nakláněly se k sobě, a všechno bylo pokryté silnou vrstvou prachu z rozbitých zdí. Štístka zamrazilo v kožichu. Prudce se zastavil a vycenil zuby.

Co je to za pach? Já ho přeci znám, jenže... Nedokázal potlačit polekané zavrčení. V rohu se něco pohnulo.

Štístko udělal pár váhavých kroků a krčil se při zemi. Pach, který cítil v čumáku, zesílil. Vrhł se dopředu a snažil se packou odhrnout spadlé střešní trámy. Někdo tam je!

Vzlétl bílý prach a zavířil ve vzduchu; Štístko zaslechl zasténání a udýchaně zasípaná slova v řeči dlouhých pacek. Poznal jen jediné.

„Štístko ...“

Byl to slabě znějící, ale známý hlas. Štístko zakňučel a zakouzl se do jednoho z velkých polámaných trámů a celou silou se zapřel o své packy. Celé tělo se mu třáslo námahou a cítil, jak mu to tahá zuby z čelistí.

Nebylo to k ničemu! Uvolnil stisk zubů, ztěžka dosedl a funěl vypětím sil. Dlouhá packa ležela tiše a bez hnutí pod trámem a na tváři jí zasychal pramínek krve.

Štístko se natáhl blíž, navzdory svému instinktu, který mu velel utéct co nejrychleji pryč. Slyšel, jak za ním Hvězda úzkostlivě přešlapuje. Štístko sklonil hlavu nad tělo dlouhé packy. Jednu ruku měla mimo suť, ale zkroucenou v nepřírozeném úhlu. Obličej dlouhé packy byl bílý jako sníh, rty nepřírozeně modré, ale zvlnily se do úsměvu, když se podíval Štístkovi do očí.

Žije! Štístko mu olízl nos i tváře a jemně očistil trochu prachu. Kdyby Štístko dokázal dlouhou packu očistit, vypadala by mnohem zdravěji – jako dřív. Jenže Štístko ustoupil, když uviděl, že kůže pod prachem je zsinálá.

Přerývaný dech dlouhé packy byl slabý jako šepot a téměř ani nezčebral chlupy na Štístkově čenichu.

Dlouhá packa otevřela chvějící se oči, se záupněním zvedla třesoucí se volnou ruku a pohladila Štístka po hlavě. Štístko k němu znovu přitiskl čenich a olízl ho, ale ruka klesla a oči se znovu zavřely.

„Probud' se, dlouhá packo,“ zakňučel tiše Štístko a olizoval chladnou bledou tvář. „Probud' se...“

Štístko čekal. Ale rty byly nehybné a chladné. Tichounký dech zmizel.

KAPITOLA TŘETÍ

Zoufalé zakňučení protnul nastalé ticho. Štístko se rychle odvrátil od mrtvé dlouhé packy a zíral na Hvězdu. Každický chlup na jejím štíhlém těle jako by byl naježený strachem. Ustupovala se ztuhlýma nohama a ocasem staženým.

„Nechci tvoje město!“ kňučela. „Je tu *všude* smrt a nebezpečí. Tohle nevydržím!“

Znechuceně zaskučela, rozběhla se a vyrazila ven dveřmi, které se prudce rozlétly. Štístko se rychle drápal za ní s vědomím, že tak rychlého psa nemá šanci dostihnout.

Jenomže v uzavřeném prostoru kovové místnosti Hvězdě její rychlost moc nepomohla. Byla v pasti a zoufale přebíhala od jednoho pokřiveného odrazu ke druhému, prudce narážela do kovových krabic a smekala se po kluzké podlaze. Když v hrůze narazila do zdi, Štístko vyskočil a přimáčkl ji k zemi.

Svíjela se pod ním a jančila, ale Štístko držel pevně tlapku na jejím zpoceném boku a upřeně jí hleděl do očí.

„Uklidni se! Vždyť si ublížíš.“

„Nemůžu tu zůstat... .“

Když Hvězdin štěkot utichl do úzkostného oddechování, Štístko ji jemně zalehl. „Není třeba se bát, Hvězdo. Jen je prostě mrtvý.“ Zopakoval to, co si byl jist, že Hvězda už ví, v naději, že ji uklidní. „Je to přirozený pach: životní síla dlouhé packy. Jako když zemřeme my – naše já opustí naše těla a staneme se součástí světa.“

Od doby, kdy byl štěnětem, se Štístko naučil, že tak to se životem a smrtí chodí. Když život nějakého psa dospěje ke svému konci a jeho tělo odejde k Zeměpsici, jeho já se vznese, aby se setkalo se všemi pachy ve vzduchu, aby se s nimi smísilo a stalo se součástí celého světa. A tohle se teď právě dělo s dlouhou packou, tím si byl Štístko jist.

Hvězda přestala zhluboka oddychovat a její dech se ztišil. Štístko pořád ještě viděl bělmo jejích vyvalených ustrašených očí.

Opatrně ji pustil a ona se postavila na nohy. „To já vím,“ zavrčela. „Ale nechci být nikde poblíž odcházejících duší dlouhých pacek. Chci, abychom našli co nejvíc psů. Potřebujeme najít další, kteří přežili, a vypadnout odsud *hmed ted!*“

„Ale my nemusíme před ničím utíkat – teď už nám nic neublíží, Hvězdo. Dům jídla jen spadl na dlouhou packu při Velkém zavrčení, to je celé...“ Štístko potřeboval, aby mu Hvězda důvěřovala. Kdyby se mu podařilo ji uklidnit, možná by to všechno začalo dávat smysl i jemu.

„Kde jsou ostatní dlouhé packy?“ vyštěkla Hvězda a pohodila hlavou. „Buďto utekly, a nebo jsou mrtvé, Štístko! Já z tohoto města odcházím a najdu si smečku. Ty bys měl taky!“

Štístko otevřel tlamu, aby něco řekl, ale slova mu vyschla v krku. Jen na ni smutně zíral. Hvězda se napůl obrátila, že půjde, a pak se

zastavila, s nakročenou packou a všemi svaly napjatými, dychtivá vyrazit. Dlouze na Štístka pohlédla a nejspíše si olízla pysky. „Ty se mnou nejdeš?“

Štístko váhal. Představa smečky ho ani v nejmenším nelákala, jenže – z nějakého důvodu – nechtěl, aby Hvězda odešla. Líbilo se mu, že je s ním. Poprvé ucítil, jak se chvěje při představě, že bude sám. A ona na něj čekala, s nastraženýma ušima a nadějí v očích...

Otřepal se. Strávil na těchto ulicích celý svůj život. Tohle je on – pes samotář.

„Nemůžu.“

„Ale tady nemůžeš zůstat!“ zavyla Hvězda.

„Už jsem ti to říkal: já nejsem pes do smečky. Nikdy nebudu.“

Plná rozhořčení na něj ostře vyštěkla. „Psi nemají být sami!“

Štístko se na ni s lítostí v očích podíval. „Já ano.“

Hvězda si povzdychla a pomalu došla zpátky k němu. Něžně mu olízla tvář. Štístko k ní na oplátku přitiskl čenich a potlačil žalostné zakňučení, které se mu chtělo vydrat z hrudi.

„Budeš mi chybět,“ řekla tiše. Pak se obrátila a protáhla se dveřmi.

Štístko šel pomalu za ní. „Vždyť přece nemusíš nikam...“ Ale jako mrsknutím ocasu už byla pryč. Štístko upíral pohled do prázdna.

Nějakou chvíli se Štístko nechtěl ani pohnout. Položil se na břicho, s hlavou opřenou o přední packy, a naslouchal cvakání Hvězdiných drápků o zem, které se stále tišeji rozléhalo prázdnotou rozpadlých ulic. I poté, co už nebyla slyšet, byl ve vzduchu stále cítit její pach. Přál si, aby zmizel – a s ním i ten hrozný svíravý pocit osamění.

Štístko zavřel oči a snažil se zaměřit svou mysl na jiné věci.

Jenže to už mu zbyl jen hlad.

Byl jako ostré zuby, které mu hlodaly v žaludku. Štístkovi se při té

bolesti téměř ulevilo – alespoň už tak nemyslel na Hvězdu. *Tak proto nechci k jiným psům příliš blízko*, pomyslel si.

Když se vrátil do místnosti s mrtvou dlouhou packou, Štístko čenichal a škrabal v každém rohu, olizoval drobký a mastnotu. Některé rozbité věci na zemi byly potřísněné krví, tak je olízl a snažil se neříznout se přitom do jazyka; pak vyskočil na jeden z nepřevržených stolů a snažil se najít nějaké zbytky, které by se daly sníst. Bylo tam toho tak málo, že ta mučivá chuť jen ještě více zesílila kručení v jeho žaludku a ty zuby se do něj zarývaly čím dál víc. K dlouhé pacce se ani nepřiblížil a přiměl se ani se nepodívat.

Ted' jsem v tom sám. A tak by to mělo být.

V ocelové místnosti jídlo bude, tím si byl jist – to je to, co je určité v těch kovových krabicích podél stěn. Ale když na ně zaškrabal, nechtěly se otevřít. Naříkal hlady a trochu zatahal za kovové dveře. Držely pevně. Vrhнул se proti nim celým tělem. Nic. Nebylo to k ničemu: bude muset bloumat dál a zkusit najít něco jiného.

Aspoň že už je zase venku na vzduchu, pomyslel si: volný a bezstarostný, jako dřív býval. Až doteď se staral sám o sebe naprosto dobře – a bude i dál.

Štístko se pustil zpátky uličkou. Připadala mu mnohem prázdnější než předtím a uvědomil si, že peláší přes sutiny, jak nejrychleji může, dokud se nedostal na otevřené prostranství za ní. Tam snad něco najít musí? Vždycky tu bývalo tak rušno, spousta hluku a elánu, plno dlouhých pacek a jejich hlučných klecí.

Těch tu pořád ještě byla spousta, ale žádná z nich se nepohybovala a v dohledu nebyla ani jedna dlouhá packa, přívětivá ani jiná. Některé hlučné klece byly převalené na bok – jedna velká narazila svým oblým čumákem do díry ve zdi, odkud se po okolí rozsypal čirý

kámen. Štístko si opatrně hledal cestu mezi lesknoucími se úlomky a cítil, jak se začíná cítit nespokojen. Ve vzduchu se znovu objevil pach dlouhých pacek, ale nebyl nijak uklidňující: bylo to tam cítit stejně jako v Domě jídla, když se jeho majitel přestal hýbat. To ticho bylo deprimující, přerušované jen neustálým kapáním stékající vody.

Nad ním Sluneční pes, který byl předtím tak vysoko a jasný, začínal vrhat dlouhé stíny na budovy, které odolaly Velkému zavrčení. Pokaždé, když procházel jedním z temných míst, se Štístko zachvěl a pospíchal zpátky na slunce. Pokračoval pořád dál a světlá místa byla čím dál menší, stíny delší a svíravý pocit hladu v jeho břiše byl čím dál ostřejší.

Možná jsem měl odejít s Hvězdou ...

Ne. Nemělo cenu takhle uvažovat. Byl už zase pes samotář a to bylo *dobře*.

Obrátil se a odhodlaně procházel další uličkou.

Tohle je jeho město! *Vždycky* se tu dalo sehnat jídlo a pohodlí. I když bude muset hrabat hluboko mezi zbytky v krabicích na zkažené jídlo, nebo najít na ulici další převrácenou smradlavou krabici, určitě tam bude něco, co vrány a krysy ještě nenašly. Je soběstačný, nezávislý Štístko. Neumře hladem.

Štístko se náhle zastavil, když si něco uvědomil. V téhle uličce to nebylo tak poškozené Velkým zavrčením jako jinde, ale uprostřed ní se táhla hluboká záludná trhлина a obsah dvou krabic na zkažené jídlo se rozlétl kolem. Možná tam bude opravdová hostina, když se tím prohrabe. Štístko přiskočil k nejbližší z nich – a pak ztuhl a celý se zachvěl. Ten pach, který se objevil, byl pronikavý a silný a on ho dobře znal.

Nepřítel!

Ohrnul pysky, ukázaly zuby a začenal ve vzduchu, aby zjistil, kde přesně je. Nad ním vedly po zdi úzké schůdky, a to místo instinktivně přitáhlo jeho pohled, sluch i čich: Přesně na takovém místě tenhle nepřítel rád číhá, připravený seskočit dolů a zatnout drápky ostré jako jehly.

A vida ho, tam je: s naježenou pružnou srstí, sklopenýma špičatýma ušima a s lesknoucími se odhalenými tenkými tesáky. Své tiché výhružné vrčení občas přerušil zlověstným zasyčením a přikrčený s nahněným hřbetem čekal se všemi svaly napjatými, připravený zaútočit.

Ostrý drápek!

KAPITOLA ČTVRTÁ

Žlutozelená očka probodávala Štístka pohledem, který byl nebezpečnou směsí strachu a zášti, a on si ho dobře pamatoval. Snažil se potlačit svíravý pocit v žaludku, i když se mu ježila srst za krkem.

Ostrý drápek strach ucítí, to věděl; vycítí jakékoli zaváhání – ale Štístko váhat nebude.

Vycenil zuby a zvedl hlavu, aby zaštěkal, jak nejuživěji dokáže.

Já jsem taky nebezpečný, ostrý dráčku... .

Zvíře se zvedlo na ztuhlých nohou, vypadalo, jako by narostlo na dvojnásobek své velikosti, a po celém nahrbeném těle se mu ježila srst. Už už zvedalo jednu packu s vystrčenými drápkami, připravené zaútočit. Štístko se přiměl neodvrátit pohled a odhodlaně a upřeně na něj hleděl, s ještě hlubším zavrčením.

Ostrý drápek teď vrčel a prskal čím dál divočeji a Štístko cítil, jak mu prská až na čenich. Zůstal neústupně na místě, zatímco stvoření seskočilo ze svého vratkého žebříku a zlehka, bezchybně dopadlo na napůl zdemolovanou hlučnou klec. Zvíře se s nasupeným vražedným pohledem napřímilo.

A v tom se hlučná klec vzbudila.

Do ticha se ozvalo chraplavé kvílení, jak hlučná klec houkala a skučela, a pomrkávala svýma oranžovýma i bílýma očima. Na okamžik Štístko i ostrý drápek mlčky strnuli. A pak, ve stejný okamžik, oba vyrazili pryč.

Zděšení dodalo Štístkovi na rychlosti, bez ohledu na jeho zraněnou tlapku, ale také mu sebralo dech. Jak běžel, uvědomoval si, že kňučí, i když jeho kňučení téměř zaniklo ve vířskotu hlučné klece. Štístko vystřelil za roh a pelášil, jak nejrychleji dovedl, aby už byl od hlučných klecí i vysokých budov pryč.

V cestě mu stál další ostrý drápek. Černý jako neslunce, a stál pevně jako strom.

Štístko ani nezpomalil. Ostrý drápek sklopil uši a otevřel tlamičku, aby zavrčel. Štístko se mu prudce vyhnul a dopáleně zavrčel. Tenhle souboj musí ukončit – rychle. Vyskočil do vzduchu a dopadl na svého nepřítele. Téměř ihned ztratil rovnováhu a převaloval se s ostrým drápkem, který strachy mňoukal. Jedna máchající tlapka ušetřila Štístkovi škrábanec na rameni.

Když se převalil a vydrápal zpátky na tlapky, uviděl, jak černý ostrý drápek mizí v nedaleké uličce. Zjevně se rozhodl, že utéct bude důležitější než se prát – Štístkův útok tedy zabral, i když byl tak trochu neobratný. Štístko lapal po dechu a nohy se mu třásly. Pomrkával a naslouchal nastalému tichu. Hlučná klec už přestala kvílet.

No, *samozřejmě*, že přestala. Vždycky nakonec přestanou.

Štístko ucítil osten zraněné sebeúcty, jak se pomalu s třesoucími se boky uklidňoval. Štístko – pes samotář, pouliční pes, městský pes – a nechá se vystrašit kvílením hlučné klece! Byl rád, že *tohle* neviděl Starý Hunter!

Ale brzy to ze sebe setřásl. To byl zvyk, pohotový reflex správného psa samotáře. Drobné chvilkové rozpaky ustoupily pocitu hrdosti. Je pořád na špičkách tlapek, chytrý a znalý poměrů na ulici, jako vždycky. Žádné Zavřčení, velké ani malé, mu tohle nemůže vzít.

Štístko cítil, že se mu svaly přestaly třást. Kráčel pomalu dál. Zdálo se, že takhle cesta vede směrem pryč z kdysi rušného středu města, a to byl pro tuto chvíli dobrý směr. Bylo to jeho vlastní rozhodnutí, jeho vlastní volba, což byla jedna z výhod toho, že byl pes samotář.

Štístko se zvědavě rozhlížel kolem a směřoval k okraji města, kde žila většina dlouhých pacek. Tady to nevypadalo tak špatně. Nebylo tu toho moc, co by se mohlo zřítit, tyhle domy dlouhých pacek nebyly tak vysoké.

Nakonec se zastavil, obracel se kolem dokola a přihlížel si své okolí.

Tohle byla jedna z těch ulic, kde dlouhé packy bydlely a spávaly. A byla jiná než ty, kde dlouhé packy žily nacpané v kamenných klecích na sobě... ne, tady byly domky posazené do úhledných malých čtvercových zahrádek, které byly plné zajímavých pachů.

A tím nejzajímavějším z nich bylo...

Štístko otevřel čelisti, nastražil uši a dychtivě začenichal. Těžko zachytitelná, ale přesto zřetelná vůně, při níž mu nedočkavě zakručelo v žaludku. *Jídlo!*

Vyrazil za jeho zdrojem. Maso! Na jedné z těch kovových ohnivých krabic dlouhých pacek se peče maso! Ten neviditelný oheň, díky němuž syrové maso ztmavne a jídlo voní tak silně a nakysle a...

Na jednom stromě nějaký pták zamával černými křídly, až Štístko polekaně zastavil. Musí zpomalit. Neměl by se kvůli hladu chovat lehkomyšlně. Ze zkušenosti věděl, že ne každá dlouhá packa je pří-

větivá, co se jídla týče. Některé se dělit nechtěly a bránily své jídlo podobně, jako psí matky brání svá štěňata.

Úplně vzdát to ale nehodlal. O něco opatrnějším tempem tiše kráčel dál a srst se mu dychtivě ježila. Už to jídlo téměř cítil, představoval si, jak mu plní bříško, jak je teplé a syté. Už to není daleko! *Už jen kousek!*

Zastavil se ve stínu zakrslého stromu, jazyk mu visel z doširoka otevřené usmívající se tlamy a ocasem rychle a usilovně bušil do země.

Támhle to je: zchátralý dřevěný domek dlouhých pacek uprostřed přerostlého trávníku, zastíněný roztroušeným větrovím. A stojí tam ohnivá krabice, zlehka prská a kouří se z ní. A vedle dlouhá packa – evidentně dobře krmená, s břichem, které jí vykukuje zpod srsti.

A taky je tam jeho – rovněž dobře živený – hlídací pes.

Oba podřimují ve stínu, dlouhá packa rozvalená na vyvýšené ploše vedle ohnivé krabice a hlídací pes jí leží u nohou.

Štístko tenhle typ psů znal z mnoha potyček ohledně jídla. Není moc velký, ale má mohutnou hruď a silné čelisti, a nejspíš bude dost popudlivý. Možná že se ale tenhle rád rozdělí? Štístko váhal a potlačil v hrdle tiché zakňourání. Ta vůně jídla byla tak lákavá, jenže... Proč jsou tady? Copak nejsou všechny dlouhé packy buď pryč, anebo mrtvé, jako ta přátelská v Domě jídla? Proč tahle dlouhá packa taky neodjela? Jak si tak podřimuje pod Slunečním psem, vypadá to, že si Velkého zavrčení ani nevšimla.

Nebo je ta dlouhá packa možná mrtvá a její hlídací pes taky? Štístko nejistě začenichal. Možná že ta silná vůně opékajícího se masa překrývá pach smrti. ...

Štístko opatrně udělal krok vpřed, pak druhý, se zdviženým oca-

sem. Z čenichu mu dychtivě kapaly sliny. Olízl si pysky. Ani dlouhá packa ani pes se nehýbali.

Musí to zkusit. Štístko už byl blízko ohnivé krabice a pošilhával po kousku syčícího masa. Je zhruba ve správném úhlu i vzdálenosti... Vyrázil.

Dlouhá packa náhle otevřela oči, vyskočila a popadla klacek. Zaštěkala, až Štístkovi zaléhaly uši. I hlídací pes se vzbudil, vyskočil do útočné pozice a na ztuhlých nohou se dal do zuřivého bojovného štěkotu.

„USTUP! To je MOJE! Chceš se se mnou o to poprat? BOJUJ SE MNOU NEBO UTEČ!“

Štístko se nemohl měřit s napřáženou holí dlouhé packy, natož se zuřivými čelistmi hlídacího psa. Obrátil se a utíkal ze zahrady s pronikavým zděšením, které přehlušilo sžíravý pocit hladu. Vyskočil na drolicí se zídku a pelášil ulicí. Byl si jistý, že ho hlídací pes určitě pronásleduje, ale neodvážil se ohlédnout. Kdyby ho chytil, neměl by šanci. Packy mu klouzaly po popraskané nerovné zemi a téměř zakopával. Lapal po dechu a srdce mu bušilo. Cítil, jak se mu strach zarývá do žaludku, a uháněl ulicí, která jako by neměla konce.

Až najednou skončila.

Před ním se otvírala temná jáma. Instinktivně uskočil celou vahou stranou, zarazil se v rychlosti a bolestivě dopadl bokem na tvrdý povrch silnice. Drápy mu zadrnčely o nepoddajný kámen, ocasem sklouzl nad hrozivou prázdnotu a konečně se zastavil, celý rozbořilý a vyděšený. S každým úderem srdce ho zabořila zraněná tlapka a Štístko si byl jist, že se rána znovu otevřela.

Zvedl hlavu. Ležel na boku, na kraji obrovitánské černé díry v zemi. S námahou vstal, sklonil hlavu a s obavou očeničal trhli-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.